

Василица.

Глъткъ и напитокъ съ спиртна пара въздухъ царуваше въ кафене „Едирне“ на витонка улица. Ламбитъ свѣтяхъ мжделиво надъ насѣдалитъ около кръглитъ маси пивопийци. Въ жгъла банда цигани свиряхъ заглупително съ дрезгавитъ си инструменти, подъ ритмътъ на които двѣ циганки играяхъ изъ ивицата праздно мѣсто между маситъ. Тученитъ имъ зилове на прѣститъ, съ шеметното си дрънчене, слѣно съ грѣма на музиката, произвеждахъ една бѣсна шумотевица, която распаляше безсѣстно-сластолюбивитъ пориви на тѣхното кормотресие...

Когато оргията на играта прѣстана, единъ отъ пивопийцитъ направи знакъ и по-младата отъ играчкитъ дойде и сѣдна при него. Тя бѣ бѣлисана, червисана, помадосана, съ исписани еключени вѣжди и съ синя дамгица на челото — защита отъ уроки. Една тѣпа и дървена усмивка стоеше, като замръзнала, възъ тая отвратителна маска на лицето на баядерката, въ която само еднитъ черни очи оставахъ естествено и живо нѣщо тамъ.

Оня, който я повика, на срѣдня възраст човѣкъ, съ чървено, пияно лице, съ силно прѣчупенъ потенъ носъ, подъ който висяхъ мустаци олигавени отъ пиво, съ оскотено лице и погледъ,